

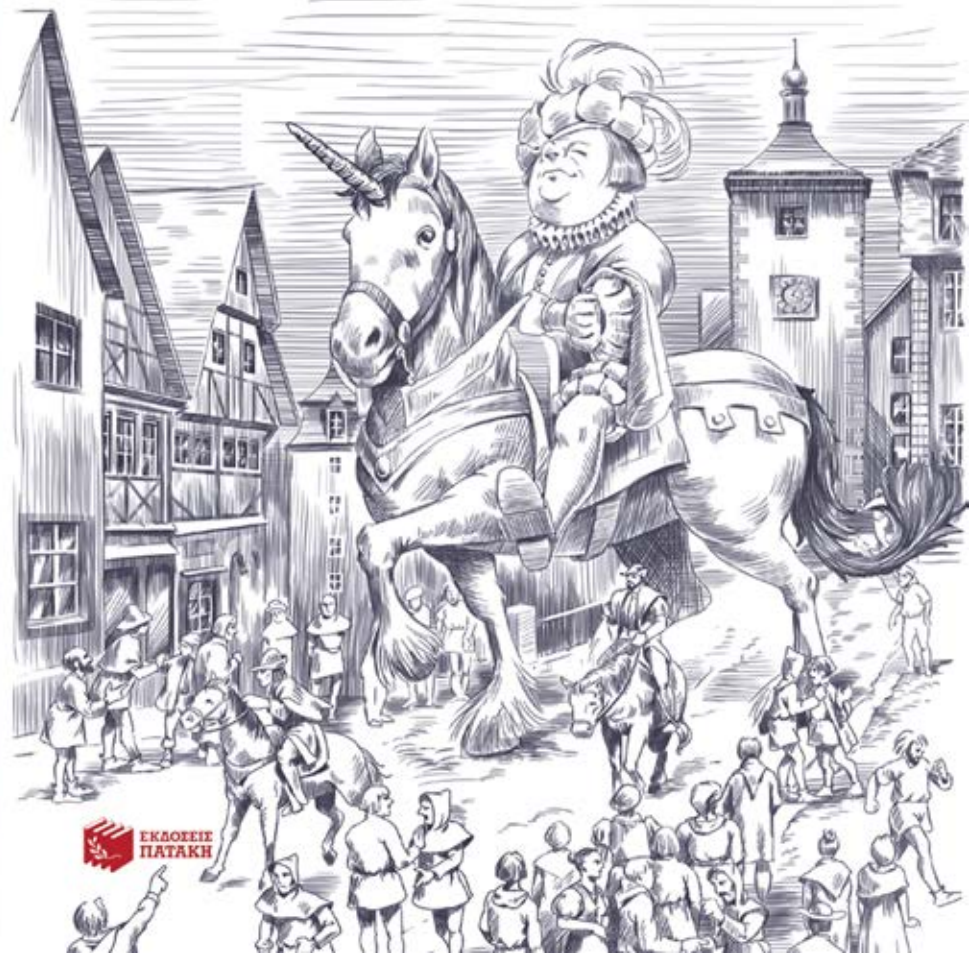
ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Το βιβλίο της ζωής
του Μεγάλου
Γαργαντούα

όταν ακόμα ήταν παιδί και νέος άντρας

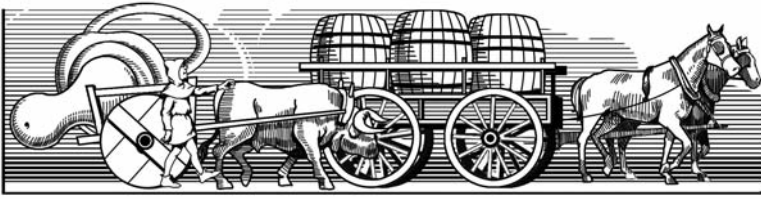
ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΔΙΔΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΚΛΑΣΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ
ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΡΑΜΠΕΛΛΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Α΄ Ένας γίγαντας γεννιέται

1.

Έχω πια γεράσει.

Με πονάνε τα πόδια μου – κι όμως εδώ και ώρα δεν έχω κουνηθεί από την πολυθρόνα μου.

Ξυπνάω από τα χαράματα – κι όμως όσον καιρό ήμουνα ένας νέος άντρας ο πιο μεγάλος μου εχθρός ήταν το πρωινό ξύπνημα.

Και... Αχ, ναι! Και ξεχνάω!

Αν με ρωτήσετε τι έφαγα χτες το μεσημέρι, μην είστε σίγουρος πως η απάντησή μου θα αναφέρει το σωστό φαγητό που γεύτηκα στην κουζίνα του καλού μου κυρίου, του Γαργαντούα.

Όλα αυτά –κι άλλα πολλά που δεν είναι σωστό να σας τα πω γιατί κανείς πρέπει να μην κουράζει τους άλλους με τα δικά του βάσανα– δείχνουν πως γερνάω.

Και πως πλησιάζει η ώρα που...

Λοιπόν... Το ομολογώ – δεν μπορώ να πω πως δε με στεναχωρεί που η ζωή μου φτάνει στο τέλος της. Από την άλλη, όμως, χαίρομαι γιατί τα περισσότερα από τα χρόνια που έζησα ήταν όμορφα χρόνια.

Και πώς να μην ήταν, άλλωστε! Αφού η τύχη τα 'φερε έτσι κι έγινα υπηρέτης του ανθρώπου που έχει την πιο μεγάλη καρδιά του κόσμου. Του Γαργαντούα.

Αλλά γερνάω και σε λίγο ο καλός μου αφέντης θα στερηθεί τις υπηρεσίες μου.

Βέβαια και τώρα σχεδόν τις στερείται. Ένας γέρος υπηρέτης δεν μπορεί να σκύβει και να βάζει τις μπότες στον αφέντη του. Δεν μπορεί να σηκώνει δεκατρείς και δεκατέσσερις κουβάδες με ζεστό νερό κι άλλους τόσους με κρύο για να του ετοιμάζει το μπάνιο. Μήτε να τρέχει μαζί του στα κυνήγια φορτωμένος τα βέλη στον έναν του ώμο και στον άλλο τα φλασκιά με το κρασί.

Άχρηστος είμαι πια.

«Τι με θες κοντά σου, καλέ μου κύριε;» είπα προχτές στον Γαργαντούα. «Άδικα πιάνω το κρεβάτι που είναι δίπλα στην κρεβατοκάμαρά σου. Κι άσε που το ροχαλητό μου θα σου ταράζει τον ύπνο...»

Γέλασε ο αφέντης μου.

«Όσο ζεις θα είσαι δίπλα μου!» μου είπε και με χτύπησε στην πλάτη.

Κόντεψα να χάσω την ισορροπία μου – να μια ακόμα απόδειξη πως έχω γεράσει. Στα νιάτα μου τα φιλικά

χτυπήματα του Γαργαντούα στην πλάτη δε με κουνούσαν μήτε ρούπι από τη θέση μου.

Γιατί... Όπα! Αυτό, που είναι και το πιο σημαντικό, έχω ξεχάσει να σας το πω! Γιατί, που λέτε, ο αφέντης μου δεν έχει μόνο την πιο μεγάλη καρδιά από κάθε άλλον άντρα στον κόσμο, αλλά έχει και το πιο μεγάλο σώμα.

Ο Γαργαντούας είναι ένας γίγαντας. Από τους τελευταίους γίγαντες που μπορεί κανείς να συναντήσει...

Ναι, δεν ξέρω αν το έχετε ακουστά, αλλά κάποτε στη γη μπορούσες να δεις τέτοιους τεράστιους άντρες και γυναίκες – γίγαντες και γιγάντισσες.

Μα φοβάμαι πως το είδος αυτό των ανθρώπων χάνεται.

Γι' αυτό και λέω πως ο κύρης μου, ο Γαργαντούας, πρέπει, αν δεν είναι ο τελευταίος, να είναι ένας από τους ελάχιστους που απομείνανε.

Γίγαντας, λοιπόν. Κι όχι μόνο στο σώμα – κι η δύναμή του είναι δύναμη γιγάντια.

Μα και το μυαλό του παίρνει στροφές τόσες όσες τα μυαλά δέκα αντρών μαζί δεν καταφέρνουν να πάρουν.

Κι έτσι κατάλαβε τη στεναχώρια μου και βρήκε όμως και τη λύση.

«Λοιπόν...» είπε. «Από αύριο σταματάς να έχεις τα καθήκοντα που τόσα χρόνια είχες...»

Έσκυψα εγώ το κεφάλι μπας και τα καταφέρω να κρύψω το δάκρυ μου. Γιατί όσο κι αν έλεγα πως ήμου-

να πια άχρηστος κι ανίκανος να υπηρετώ τον κύρη μου, δεν είχα χάσει την ελπίδα πως όσο ζούσα εγώ θα ήμουνα αυτός που κάθε μέρα θα έβγαζε από την ντουλάπα τα ρούχα που ο καλός μου κύριος θα φόραγε, πως εγώ θα ήμουνα για όσο ζούσα που θα του πρόσφερα τις κούπες –κι όχι μια ή δυο, μα τριάντα, παρακαλώ!– γεμάτες με χλιαρό κρασί και γάλα που του αρέσει να πίνει κάθε πρωί.

«Κι αρχίζει ένα άλλο...» Ο Γαργαντούας δεν πρέπει να είχε προσέξει τη στεναχώρια μου ή κι αν την πρόσεξε έκανε πως δεν της είχε δώσει σημασία.

Σήκωσα τη ματιά πάνω του. Η αγωνία πρέπει να θόλωνε το βλέμμα μου. Περίμενα να μου έλεγε πως τα νέα μου καθήκοντα θα ήταν έξω από το αρχοντικό του. Στο περιβόλι, ας πούμε, για να παρακολουθώ πότε τα μήλα θα παίρνανε το κόκκινο χρώμα που άρεσε στον Γαργαντούα να έχουν προτού κοπούνε από το δέντρο.

Εύκολη δουλειά. Μα γέροι μόνο υπηρέτες την κάνουνε.

«...Κι αυτό το άλλο!» Σταμάτησε ο κύρης μου και η δικιά μου αγωνία έγινε αφόρητη... Μπας και θα μου ανέθετε κάποια ακόμα πιο ξεκούραστα καθήκοντα... Που όμως ήταν για γέρους ολότελα ξεμωραμένους; Να, ας πούμε να κάθομαι στην άκρη του ποταμού και να παρακολουθώ μήπως λυθεί το σκοινί καμιάς βάρκας και την παρασύρει το ρεύμα.

«...Το άλλο, το νέο σου καθήκον, είναι να αρχίσεις να γράφεις την Ιστορία της Ζωής μου!»

Επιτέλους το ξεστόμισε ο Γαργαντούας κι εγώ έμεινα με το στόμα ανοιχτό.

Τι σόι καθήκον είναι αυτό;

«Δηλαδή;» ρώτησα.

Α, πόσο χαζό πρέπει να με έχουν κάνει τα γεράματα.

Αμέσως έπρεπε να καταλάβαινα πως αυτό ήταν όχι μόνο ένα πολύ σημαντικό καθήκον, αλλά το πιο σημαντικό.

Γιατί κάποιος έπρεπε να γράψει τα όσα έζησε κι έκανε ο μεγάλος και ξακουστός αυτός γίγαντας της καρδιάς και του σώματος. Να τα γράψει για να μην ξεχαστούνε και για να τα μαθαίνουν και όσοι θα έρθουν μετά από εμάς.

Και όταν πια είχα καταλάβει το πόσο σημαντικό ήταν αυτό που από την άλλη μέρα θα ξεκινούσα να κάνω, γονάτισα και αγκάλιασα τα γόνατα του αφέντη μου – ως εκεί μπορούσα να τον φτάσω.

«Θα τα γράψω με κάθε λεπτομέρεια... Και τίποτε, μα τίποτε δε θα ξεχάσω...» είπα ενθουσιασμένος.

«Τίποτε;» πάλι γέλασε καλοκάγαθα ο λατρευτός μου γίγαντας. «Μα εσύ παραπονιέσαι πως ξεχνάς τι έχεις την προηγούμενη μέρα φάει!»

Ναι, κάτι τέτοια ασήμαντα είναι που ξεχνώ.

«Τα χτεσινά είναι που σβήνονται από τη μνήμη των γέρων. Τα παλιά τα θυμούνται όλα και με κάθε λεπτο-

μέρεια!» τόλμησα να πω κι είχα την ελπίδα πως στ' αλήθεια έτσι είναι. Τίποτε από τα παλιά δεν έχω λησμονήσει – έτσι πιστεύω.

Ο κύρης μου σηκώθηκε και πήγε προς την πόρτα. Πλησίαζε η ώρα που θα έκανε την επίσκεψή του στο πιο αγαπημένο μέρος του παλατιού του. Την κουζίνα του.

Μα προτού βγει από την κάμαρα, στράφηκε και μου χαμογέλασε.

«Από εσένα θέλω να γράψεις όλα όσα ζήσαμε μαζί από τότε που γεννήθηκα μέχρι που ο πατέρας μου μου ανέθεσε τη διοίκηση του δουκάτου μας... Τα παιδικά και τα νεανικά μου χρόνια, δηλαδή!»

Σκίρτησα από χαρά.

Αυτά ήταν τα πιο όμορφα χρόνια της ζωής μου.

Μα και τα πιο σημαντικά για τον ίδιο τον Γαργαντούα. Στην παιδική ηλικία –λένε οι σοφοί του κόσμου τούτου– στηρίζεται κανείς για το πόσο καλός άνθρωπος θα γίνει όταν μεγαλώσει.

Πόσο, λοιπόν, χαίρομαι να θυμάμαι και να μιλώ για κείνα τα χρόνια.

Α, τα όσα έζησα από τη μέρα που βρέθηκα να είμαι ο προσωπικός υπηρέτης του μικρού –τότε– αρχοντόπουλου που ήταν ο Γαργαντούας ποτέ δεν τα έχω ξεχάσει.

Και το αποδεικνύω...

Να, ήδη ξεκίνησα να γράφω...

2.

Λένε πως το μήλο κάτω από τη μηλιά θα πέσει!

Κι αυτοί που το λένε κάτι θα ξέρουν. Εγώ πάντως πιστεύω πως κάτι τέτοιο συμβαίνει.

Έγραψα πιο πριν πως ο Γαργαντούας είναι ένας γιγάντιος άντρας.

Και από τότε που γεννήθηκε, ένα γιγάντιο μωρό ήταν.

Το μήλο κάτω από τη μηλιά έπεσε...

Έτσι ήταν γραφτό του να γεννηθεί, μιας και ο πατέρας του γίγαντας κι αυτός ήταν.

Βέβαια, όπως συμβαίνει πάντα με τη νέα τη γενιά, τα παιδιά σε όλα ξεπερνούν τα γονικά τους.

Ο πατέρας του Γαργαντούα ήταν γίγαντας, που όμως ο γιος του έμελλε να τον ξεπεράσει.

Αλλά ας πάρω τα πράγματα με τη σειρά τους.

Τον πατέρα του αφέντη μου τον λέγανε Γκρανγκουζιέ.

Κι ήταν άρχοντας του τόπου που κι εγώ γεννήθηκα.

Κι έμενε σε ένα μεγάλο κάστρο.

Στα λιβάδια του τόπου που βασίλευε βοσκούσαν αγελάδες – πολλές, μα πολλές αγελάδες. Βοσκούσαν και πρόβατα – πολλά, μα πολλά πρόβατα.

Υπήρχαν και κοτέτσια – γεμάτα με πολλές, πάρα πολλές πουλάδες και άλλα τόσα κοκόρια.

Υπήρχαν και περισσότερες με πολλά, πολλά, πάρα πολλά περιστέρια.

Κι ακόμα σε μπουστάνια φυτρώνανε κάθε είδους λα-

χανικά – τι κουνουπίδια, τι μαρούλια, τι κρεμμύδια, τι πιπεριές, άσε τις πατάτες, άσε τα καρότα, άσε τις μπάμιες και σκέψου ακόμα και μελιτζάνες και μπιζέλια...

Κι αφού όλα αυτά –μα κι άλλα τόσα– τα σκεφτείς, καλέ μου αναγνώστη, βάλε και με τον νου σου κι άλλα. Φρούτα, ας πούμε – μήλα και πορτοκάλια και σύκα και κεράσια και μούσμουλα και βερίκοκα και αχλάδια...

Πλούσιος ο τόπος που γεννήθηκα και βασίλευε ο Γκρανγκουζιέ.

Και αλίμονο αν δεν ήταν τόσο πλούσιος και εύφορος και καρπερός ο τόπος μας. Γιατί τότε πώς κι ο άρχοντάς μας θα χόρταινε κι όλοι εμείς οι υπηρέτες και οι βοσκοί και οι γεωργοί και οι ραφτάδες και οι ξυλοκόποι και οιπραματευτάδες και οι χρυσοχόοι και οι ξυλουργοί κι οι σιδεράδες και οι πλύστρες και οι παραμάνες... Ουφ! Τέλος πάντων, όλοι όσοι ζούσαμε και ζούμε στον τόπο αυτό θα χορταίναμε;

Ναι... Τι έχεις γουρλώσει τα μάτια σου, καλέ μου αναγνώστη, και τα τρίβεις και σκέφτεσαι να ξαναδιαβάσεις ό,τι έχω γράψει; Όχι, δε διάβασες λάθος. Απλώς δεν υποψιάστηκες κάτι πολύ απλό.

Πως ένας γίγαντας το φαγητό που τρώει στην καθισιά του είναι όσο τρώνε σε μια εβδομάδα πάνω από δέκα άντρες και μαζί τους καμιά εικοσαριά θηλυκά.

Μάλιστα! Δηλαδή τι νόμιζες; Πως οι γίγαντες τρώνε μεριδούλα σαν και τη δικιά σου και τη δικιά μου; Όχι δα!

Ο Γκρανγκουζιέ για παράδειγμα έτρωγε...

(Και μην πιστέψεις, καλέ μου αναγνώστη, πως αυτά που τώρα θα σου γράψω είναι πάρα πολλά για να τα φάει σε μια μέρα ένας μόνο άντρας. Γιατί σαν έρθει η ώρα θα σου γράψω και το τι τρώει ο κύρης μου ο καλός και τιμημένος, ο Γαργαντούας, και τότε θα σου βγούνε τα μάτια από τις κόχες τους!)

Λοιπόν, σε μια συνηθισμένη μέρα ο Γκρανγκουζιέ μασούλαγε:

—Ένα βόδι ή δυο πρόβατα

—Τριάντα κιλά πατάτες

—Τριάντα κιλά ντομάτες κι αγγούρια

—Πέντε με δέκα κιλά φρούτα διάφορα

—Καμιά ντουζίνα καρβέλια

—Κάμποσες κούπες γάλα το πρωινό

—Και ασφαλώς κρασί... Πολύ κρασί! Γερό ποτήρι ο άρχοντάς μας.

Αυτά, λοιπόν, έτρωγε ο αφέντης του τόπου και μετά σκέψου τι θα συνέβαινε αν η γη δεν ήταν εύφορη και οι λίμνες γεμάτες ψάρια... Όλοι εμείς οι άλλοι θα λέγαμε το ψωμί ψωμάκι!

Μεγάλο το μπόι του αφεντικού. Μεγάλο και το στομάχι του.

Μεγάλη όμως κι η καρδιά του – κι αυτή ο Γαργαντούας μου από τον πατερούλη του την κληρονόμησε.

Όλο γέλια και χωρατά ακουγόντουσαν στον πύργο. Γλεντούσε ο κύρης με τα φιλαράκια του και αφού είχανε πια αδειάσει τρία με τέσσερα βαρέλια με κρασί, το ρίχνανε στο τραγούδι.

Ε, κι εμείς όλοι καμαρώναμε για το πόσο λεβέντης ήταν ο άρχοντάς μας.

Μα οι λεβέντες έρχεται μια στιγμή που λαχταράνε να σταματήσουν τα χωρατά με τους φίλους τους. Λαχταράνε να βρουνε μια όμορφη κοπέλα να της γράψουνε ποιήματα και να της τραγουδήσουν τα ερωτόλογά τους.

Έτσι κι ο Γκρανγκουζιέ.

Τριγύρναγε στα δάση και αναστέναζε. Άδειαζε μοναχός του τα βαρέλια με το κρασί. Και τις νύχτες με πανσέληνο τον έπιανε οίστρος ποιητικός και έγραφε ποιήματα που μιλούσαν για τον καημό που του πλάτταζε τα στήθια.

Έπρεπε να βρεθεί μια κοπελιά για να την παντρευτεί.

Μα ποια κοπέλα θα μπορούσε να κλειστεί μέσα στα μπράτσα του χωρίς να της κοπεί η ανάσα; Ποια θα ήταν ικανή να κάθεται δίπλα του στο τραπέζι και να μοιράζεται μαζί του τόσο τεράστιες μερίδες;

Δύσκολο μέσα σε όλο τον τόπο τέτοια κοπέλα να βρεθεί.

Αν υπήρχε –που δεν υπήρχε– γυναίκα γιγάντισσα, θα ήταν από το σόι του Γκρανγκουζιέ. Και βέβαια δεν παντρεύεται κανείς την ξαδερφούλα του ή την κόρη του αδερφού του.

Μα έτσι κι αλλιώς, τέτοιου μεγέθους γυναίκα εκεί γύρω στα μέρη μας δεν υπήρχε.

Μα υπήρχε σε κάποιον άλλο τόπο.

Ένας γυρολόγος το ξεφούρνισε στον αρχιθαλαμηπόλο του κάστρου κι αυτός έτρεξε να το πει στον άρχοντα.

«Θα στείλω αντιπροσωπεία να της ζητήσω να γίνει γυναίκα μου!» αμέσως πήρε την απόφαση ο Γκρανγκουζιέ.

Και μήτε σκέφτηκε αν η γιγάντισσα αυτή θα ήταν όμορφη ή νέα ή μήπως άσχημη και γερασμένη.

Μα ευτυχώς όλα καλά πήγανε.

Και για τον Γκρανγκουζιέ και... για μένα τον ίδιο!

3.

Την αρχοντοπούλα από τον άλλο τόπο που ο Γκρανγκουζιέ έστειλε αντιπροσωπεία για να της ζητήσουνε εκ μέρους του το χέρι της τη λέγανε Γαργαμέλλα.

«Με τέτοιο όνομα, θα είναι κοπέλα μοναδική!» είπε ο Γκρανγκουζιέ. «Θα γελά σα να τη γαργαλάνε και θα έχει φωνή γλυκιά σαν το μέλι!»

Κι έτσι ήταν. Η νεαρά είχε ένα ολοστρόγγυλο και φωτεινό πρόσωπο. Όλο γελούσε, συνέχεια τραγούδαγε και δεν έπαυε στιγμή να μασουλάει.

Από τον τόπο της ερχόντουσαν οι φήμες πως κάθε

πρωί, μόλις ξυπνούσε, υπενθύμιζε στον εαυτό της πως: *Πρέπει να τρώει κανείς για να ζει, αλλά πρώτα απ' όλα να ζει κανείς για να τρώει!*

Με τέτοια καλά λόγια μιλήσανε για τη Γαργαμέλλα στον Γκρανγκουζιέ, που αυτός αμέσως έστειλε τον αρχιθαλαμηπόλο του στον πύργο του πατέρα της, μαζί με πολλά δώρα.

Αγελάδες και προβατίνες και πουλάδες και κασικούλες και πέστροφες πιασμένες στη λίμνη που στόλιζε το δουκάτο.

Τα δώρα αυτά αρέσανε και στην υποψήφια νύφη, μα κυρίως στον πατερούλη της.

Γιατί, βλέπεις, άμα έχεις θυγατέρα γιγάντισσα, το ξέρεις πως θα είναι δύσκολο να βρεθεί γαμπρός να την παντρέψεις. Ποιος θα είναι αυτός που θα μπορεί να τη συντροφεύει στα φαγοπότια της και ποιος αυτός που θα αντέχει η τσέπη του να ξοδεύονται τόσα χρήματα για φαγητά, κρασιά, φρούτα και γλυκά;

Μόνο κάποιος και πλούσιος και γίγαντας. Μα αν και πλούσιοι υπήρχαν (όπως και πάντα υπάρχουν) αρκετοί, οι γίγαντες δεν ήταν και τόσο πολλοί. Και από αυτούς λίγοι, ελάχιστοι είχαν μπόλικο παραδάκι και διαφέ-ντευαν μια εύφορη περιοχή σαν τη δικιά μας.

Ενθουσιάστηκαν, λοιπόν, πατέρας και κόρη με την πρόταση που ο αρχιθαλαμηπόλος έφερε και την ίδια τη στιγμή την αποδεχτήκανε.

Κι αμέσως –την άλλη μέρα κιόλας– η νύφη ξεκίνησε

το ταξίδι για να καταφτάσει στο κάστρο του Γκρανγκουζιέ.

Αυτός, πάλι, μόλις πήρε τη χαρμόσυνη είδηση, έδωσε εντολή να καθαριστούνε όλοι οι χώροι και τα δωμάτια. Να ασπριστούνε οι τοίχοι, να σφουγγαριστούν τα πατώματα, να γυαλιστούν τα κηροπήγια και οι πολυέλαιοι, να τυναχτούνε τα χαλιά και να σιδερωθούνε όλα τα σεντόνια και όλες οι κουρτίνες.

Και βέβαια, αφού όλα αυτά γίνανε, ήρθε η ώρα όλα να στολιστούνε με ολόφρεσκα, πολύχρωμα και μυρωδάτα λουλούδια.

Και τότε ήταν που η δική μου η μοίρα άλλαξε.

Ο πατέρας μου είχε τα πιο μεγάλα φυτώρια στο δουκάτο. Και ο Γκρανγκουζιέ του ζήτησε να φέρει άνθη και φυτά για να στολιστεί το παλάτι – από την καστροπορτα έως τον πιο ψηλό πυργίσκο.

Εγώ τότε ήμουνά ένα παλικαρόπουλο. Βοηθούσα τον πατέρα μου στους κήπους και είχα μάθει να αγαπώ όλα τα λουλούδια.

Ο πατέρας μου, λοιπόν, με έστειλε στο κάστρο για να το στολίσω με άνθη και γλάστρες.

Έκανα ό,τι μου ζήτησε, αλλά έκανα και κάτι άλλο που κανείς δεν το είχε σκεφτεί.

Έφτιαξα μια τεράστια ανθοδέσμη. Με τριαντάφυλλα μόνο – αλλά σε μύρια τόσα χρώματα και μύριες τόσες αποχρώσεις και ακόμα με μύριες κι άλλες μύριες ακόμα μυρωδιές.

Και αυτήν τη μοναδική και θεόρατη ανθοδέσμη κράτησε στα χέρια του ο Γκρανγκουζιέ, και μόλις η Γαργαμέλλα μπήκε στο κάστρο του, της την πρόσφερε μαζί με το πρώτο του φιλί.

Και η πανέμορφη –γιατί στ’ αλήθεια ήταν μια πανέμορφη γιγάντισσα– Γαργαμέλλα ενθουσιάστηκε και με το φιλί και με την ανθοδέσμη.

Κι αυτόν που της έδωσε το φιλί τον έκανε άντρα της. Κι αυτόν –εμένα, δηλαδή– που είχε φτιάξει εκείνη την ανθοδέσμη, ζήτησε να τον έχει δίπλα της για να της στολίζει κάθε μέρα την κάμαρα και το σαλόνι της και κυρίως το μεγάλο τραπέζι της τραπεζαρίας της με τέτοιες μοναδικές ανθοδέσμες.

Κι έτσι άφησα το πατρικό μου και βρέθηκα να ζω –από τότε, που ακόμα παλικαρόπουλο ήμουνα– δίπλα στα αρχοντικά σαλόνια και υπνοδωμάτια.

* * *

Ο γάμος δεν άργησε να γίνει και τα γλέντια κράτησαν πέντε μέρες. Και θα κρατούσαν περισσότερο αν κάποιος δε σφύριζε στο αυτί του Γκρανγκουζιέ πως έπρεπε να κάνουν λίγο κράτει στο φαγοπότι, γιατί αν συνεχιζότανε το γλέντι για μερικές μέρες ακόμα, δε θα έμενε μήτε ένα μπούτι αρνίσιο σε όλο το δουκάτο, μήτε μια έστω ντοματούλα, μήτε κι ένα τοσοδά κερασάκι.

Το έχω, νομίζω, πει και πιο πριν –κι αν δεν το έκανα,

το γράφω τώρα– πως ο Γκρανγκουζιέ ήταν μεν γλεντζές, αλλά ήταν και συνετός άρχοντας.

Καλά τα γλέντια κι οι γιορτές, αλλά σκεφτότανε και οι υπήκοοί του να μη στερούνται τις δικές τους μερίδες.

Έτσι, λοιπόν, κάθε κατεργάρης –που λέει ο λόγος– επέστρεψε στον πάγκο του και οι νεόνυμφοι κλειστήκανε στην κάμαρά τους για να χαρούνε τον έρωτά τους.

Και τον χαρήκανε τόσο πολύ που δεν πέρασαν δυο μήνες και ο Γκρανγκουζιέ διέταξε τις καμπάνες να χτυπάνε για μια ολάκαιρη μέρα κι εμένα με φώναξε και μου είπε να φτιάξω μια ανθοδέσμη που θα ταίριαζε σε μια μέλλουσα μανούλα.

Και τότε ήταν που για πρώτη μου φορά συνάντησα τον... Γαργαντούα. Όχι, βέβαια, στ' αληθινά! Πώς να γινότανε να δω αυτό που ακόμα μέσα στην κοιλιά της μάνας του ήταν; Μα τον είδα στο όνειρό μου. Είδα, δηλαδή, πως η αρχόντισσα θα γένναγε αγόρι, κι έτσι το πρωί το επόμενο έτρεξα σε κάτι λιβάδια που ήξερα και από εκεί μάζεψα κάθε λογής γαλάζιο λουλούδι και με αυτά τα γαλάζια άνθη έφτιαξα την ανθοδέσμη και την πήγα στον ευτυχισμένο μέλλοντα πατέρα και αυτού μήτε που του πέρασε από τον νου πως μπορεί να είχα κάνει λάθος και να μην έπρεπε να φτιάξω ανθοδέσμη με γαλάζια άνθη, μα με ροζ.

Την κράτησε στα χέρια του και με μεγάλους διασκελισμούς πήγε να βρει την αγαπημένη του για να της την προσφέρει.

Και οι μήνες περάσανε και κάθε μέρα η κοιλιά της Γαργαμέλλας φούσκωνε κι όλοι ήμαστε σίγουροι πως το παιδί που θα γεννιότανε θα ξεπερνούσε σε γιγαντοσύνη μάνα και πατέρα.

Μα πότε επιτέλους θα γεννιότανε αυτό το μωρό;

Εννιά μήνες κι ακόμα δεν είχε γεννήσει η δύστυχη η μάνα.

Η κοιλιά της φούσκωνε, κι όλο φούσκωνε. Και μετά μπήκε και ο δέκατος ο μήνας κι εγώ ήμουνα σίγουρος πως όχι από μέρα σε μέρα, αλλά από ώρα σε ώρα θα ακουγότανε μέσα στο παλάτι το κλάμα του νεογέννητου.

Κι ήμουνα τόσο σίγουρος που κάθε μέρα έφτιαχνα κι από μια ανθοδέσμη με καμπανούλες, να είναι αυτό το κεφάλτο λουλούδι το πρώτο πράγμα που θα αντικρίσει το μωρουδάκι μας.

Αλλά τίποτε. Οι ανθοδέσμες μαραινόντουσαν και πέρασε κι ο δέκατος ο μήνας και μπήκε ο ενδέκατος.

Μήτε πια να κουνηθεί η Γαργαμέλλα μπορούσε.

Αναστέναζε και έτσι όπως ήταν ξαπλωμένη πάνω σε δέκα στρώματα και πενήντα μαξιλάρια ζητούσε όχι κάτι για να φάει. Όχι, δεν ήθελε –αν ήταν ποτέ δυνατόν!– φαγητό. Μόνο να πίνει ήθελε. Κόκκινο κρασί. Το ένα βαρέλι μετά το άλλο.

Κι όλοι πια λέγαμε και συμφωνούσανε μαζί μου πως όταν με το καλό θα γεννηθεί το μωρό σίγουρα θα ήταν αγόρι και θα λάτρευε το κρασί.

Και δεν πέσαμε έξω.

Το μωρό ήταν τεράστιο... Το πιο γιγάντιο μωρό που μπορούσε να γεννηθεί από ένα ζευγάρι γιγάντων.

Και να και πάλι γλέντια και φαγοπότια στο κάστρο και σε όλο το δουκάτο.

Και να εγώ κάθε μέρα να φτιάχνω ανθοδέσμες με καμπανούλες να στολίζει η Γαργαμέλλα με αυτές την κούνια του νεογέννητου.

Αλλά χαλάλι όλα τα έξοδα και όλοι οι κόποι.

Τα άξιζε όλα αυτά το αγοράκι μας.

Μωρό ξεχωριστό. Μοναδικό.

Οι πρώτοι ήχοι που βγήκαν από το στόμα του δε θύμιζαν σε τίποτε τους ήχους που βγάζουν τα άλλα τα μωρά – αυτά τα συνηθισμένα «χι, χι, χι» ή «γκου, γκου, γκου».

«Γαρ, γαρ, γαρ...» έκανε ο μπέμπης μας και ήταν σα να έλεγε πως ήθελε να κάνει γαργάρα. Μα όταν οι παραμάνες τρέξανε να του φέρουν το μπιμπερό με το γάλα, αυτός το έφτυσε και όλοι μένανε να κοιτάνε απορημένοι χωρίς να ξέρουν τι να δώσουν στο νεογέννητο που συνέχιζε να απαιτεί: «Γαρ, γαρ, γαρ!».

Μόνο εγώ το κατάλαβα. Γιατί απλώς σκέφτηκα πως το μήλο κάτω από τη μηλιά πέφτει.

Και αφού ο πατέρας του μωρού αγαπούσε να πίνει κρασί, λογικό θα ήταν την ίδια προτίμηση να είχε και ο γιόκας του.

Θυμήθηκα ακόμα και το κρασί που κατέβαζε η Γαργαμέλλα όσο καιρό είχε στην κοιλιά το μωρό.

P. ... ..

Κι έτσι κατάλαβα με τι ήθελε το πριγκιπόπουλο να ηρεμήσει την πείνα του.

Και βέβαια έτρεξα αμέσως να γεμίσω με το πιο καλό μας κοκκινέλι όχι ένα μπιμπερό –τι να κάνει ένα μπιμπερό σε ένα γιγάντιο μωρό!– αλλά ένα μεγάλο φλασκί.

Βέβαια, θυμήθηκα πως ακόμα κι ένα μωρό γίγαντας χρειάζεται να έχει ειδική διατροφή. Κι έτσι μέσα στο φλασκί έσταξα και μερικές σταγόνες γάλα.

Και μετά άφησα μέσα στη μικρούτσικη αγκαλίτσα του μωρού (μικρούτσικη αλλά από τη δικιά μου δέκα φορές πιο μεγάλη) το φλασκί.

Κι αυτό –αχ, το μωρουδέλι μου!– άρπαξε το δώρο μου και κόλλησε το στοματάκι του στο στόμιο κι άρχισε να ρουφά... να ρουφά... Αναγκάστηκα άλλα τρία φλασκιά με κόκκινο κρασί (και λίγες σταγόνες γάλα) να του πάω μέχρι που πια χόρτασε και ευχαριστημένο ρεύτηκε. Κι έκλεισε τα ματάκια του και αποκοιμήθηκε.

Εκείνη τη μέρα πάρθηκαν από το αρχοντικό μας ζεύγος δυο αποφάσεις.

Η πρώτη είχε να κάνει με το όνομα του παιδιού – Γαργαντούας!, αποφασίσανε.

Και η δεύτερη πως εγώ θα γινόμουν ο προσωπικός υπηρέτης του πρίγκιπά μας.

* * *

Μπορεί στις μέρες μας οι γίγαντες να έχουν σχεδόν εξαφανιστεί, κι έτσι πολλοί είναι εκείνοι που φοβούνται

πως ο Γαργαντούας ίσως να μην μπορέσει να βρει μια σύντροφο ισάξιά του σε γιγαντοσύνη, αλλά και ποτέ άλλοτε οι γίγαντες που ζούσαν δεν είχαν υπερβεί έναν τριψήφιο αριθμό. Μάλιστα τα χρόνια που γεννιόντουσαν ο Γκρανγκουζιέ και η Γαργαμέλλα ακόμα λιγότερους γίγαντες συναντούσες.

Κι έτσι δεν μπορούσε να βρεθεί κάποιος που να γνωρίζει το τι θα χρειάζεται το παιδί τους καθώς μέρα τη μέρα θα μεγαλώνει.

Ποιο είναι το κατάλληλο μπιμπερό; Ποιο το καρότσι που θα τον χωράει, αλλά και ποιος και πώς θα το σπρώχνει; Πόσα μέτρα ύφασμα χρειάζεται να ραφτούν οι πάνες, τα ζιπουνάκια και οι σαλιάρες του; Πόσα μέτρα σχοινί για να απλωθούν να στεγνώσουν; Και πόσα λιβάδια να πρέπει να έχει κανείς για να στήσει μια παιδική χαρά;

Ελάτε, για σκεφτείτε όλα αυτά!

Τότε μόνο θα καταλάβετε το πόσο σημαντικός υπήρξα στη ζωή του μικρού Γαργαντούα από τις πρώτες του μέρες.

Σε όλα αυτά εγώ έπρεπε να βρω μια λύση.

Ο πατέρας του, ο Γκρανγκουζιέ, μου είχε δώσει ξεκάθαρες οδηγίες – «Ο γιος μου θέλω να μεγαλώσει με αγάπη και φροντίδα. Θέλω να αισθάνεται κάθε στιγμή χαρούμενος και ασφαλής!».

Έτσι κάθισα και σχεδίασα το καρότσι του που το σέρνανε τέσσερις αγελαδίτσες.

Και κάτω από τα μαστάρια της καθεμιάς είχα βάλει

να κρέμονται μικρά βαρελάκια, μισογεμάτα με κοκκινέλι. Μόλις το μωρό ξυπνούσε, οι παραμάνες σκύβαν κάτω από το καρότσι, αρμέγανε τις αγελαδίτσες και αδειάζαν τα βαρελάκια σε φλασκιά που με τη σειρά τους χανόντουσαν μέσα στις στρουμπουλές παλάμες του Γαργαντούα.

Βέβαια, σε λίγο οι τέσσερις αγελαδίτσες απέκτησαν τη συντροφιά άλλων τεσσάρων ακόμα. Καθώς το μωρό μεγάλωνε χρειαζότανε περισσότερη δύναμη να σέρνεται το καρότσι του, αλλά και περισσότερο γάλα με κοκκινέλι για να χορταίνει.

Κι όπως περνούσαν οι μήνες κι άρχισαν να βγαίνουν τα πρώτα δοντάκια του μικρού μας, οι πόνοι στα ούλα του τον κάνανε γκρινιάρη. Κι έτσι κάθισα και σχεδιάσα μια μεγάλη ξύλινη πιπίλα που την κρατούσανε δυο παραμάνες και που φροντίζανε, μόλις ο μικρός αφέντης άρχιζε να κλαίει, να του τη δίνουνε να τη δαγκώνει και να ξεγελά τον πονόδοντό του.

Μα να θυμηθώ να πω πως αυτή η ξύλινη πιπίλα ήταν φτιαγμένη από... Ναι, καλά το καταλάβατε – την είχα φτιάξει από το ξύλο ενός κλήματος. Κι έτσι ήταν ποτισμένη με τη μυρωδιά των σταφυλιών και μάλιστα εκείνης της ποικιλίας που φτιάχεται φημισμένο κοκκινέλι.

Τις κουδουνίστρες του τις είχα φτιάξει από μπουκάλια. Καθώς χτυπούσαν μεταξύ τους τα χοντρά γυαλιά, του θύμιζαν τον ήχο που κάνουν τα ποτήρια όταν τα τσουγκρίζουμε και λέμε «Άντε, εβίβα!».

Κι αυτός –αχ, τι χαριτωμένος γινότανε– μόλις άκουγε τον ήχο των μπουκαλιών, χαμογελούσε και κουνούσε ευτυχισμένος χέρια και πόδια.

Και στο τέλος εγώ ήμουνα που είχα σχεδιάσει τα ρούχα που θα του φορούσανε.

Όλα τους σε δυο χρώματα – το γαλανό και το λευκό.

Το γαλανό που είναι το χρώμα του ουρανού και της θάλασσας – χρώμα γαλήνης.

Το λευκό του χιονιού – χρώμα της χαράς, μιας και το αντίθετο χρώμα, το μαύρο, είναι το σύμβολο της λύπης.

Με κάτι τέτοια που εγώ σκεφτόμουνα, ο Γαργαντούας μεγάλωνε μέσα στην αγάπη όλων και στην ασφάλεια που η αγάπη αυτή του πρόσφερε.

Κι ήταν σχεδόν πάντα ένα χαμογελαστό μωράκι.

Με ολοστρόγγυλο πρόσωπο, κατακόκκινα χειλάκια –χειλάκια;– και ματάκια –μάλλον ματόγγες!– που λαμπυρίζανε.

Όλοι τον λατρεύανε.

Και περισσότερο από όλους η μάνα και ο πατέρας του.

Μα να τολμήσω να σημειώσω πως ακόμα περισσότερο αυτός που τον λάτρευε ήταν η αφεντιά μου.